

s nevyhnutelným odkladem, jestliže se jím lze vyvarovati škodě, která by okamžitým a v nevhodnou dobu provedeným rozdělením vznikla ostatním spoluvlastníkům. Mimo to dlužno návrh na naturální rozdělení zamítnouti, jestliže aspoň jeden společník požaduje, by spoluvlastnictví bylo zrušeno soudní dražbou společné věci, a společná věc nemůže býti buď vůbec neb aspoň bez značného svého znehodnocení naturálně rozdělena (§ 843 obč. zák.). Tím jsou důvody, ze kterých se lze brániti navrhovanému naturálnímu rozdělení společných pozemků, vyčerpány. Názor žalované strany, že nutno přihlížeti také k zájmům třetích osob, v souzeném případě k zájmům majitelů sousedních pozemků, jest mylný. Práva těchto osob zůstanou podle § 847 obč. zák. rozdělením nedotčena, slova »der Uebrigen« v § 830 obč. zák. znamenají, jak plyne z přirozeného smyslu slova a souvislosti, v němž bylo užito, ostatní spoluvlastníky společné věci. Námitkami, které žalovaná obec uplatňuje proti žalobnímu nároku, nedolichuje žádného z důvodů, ze kterých by bylo možno nárok na naturální rozdělení pozemků buď vůbec, neb aspoň pro tentokráte zamítnouti, neboť újma, kterou prý obec utrpí jakýmkoliv naturálním rozdělením pozemků na obecní honitbě, jest povahy trvalé, a k zájmům majitelů sousedních pozemků nelze přihlížeti. Rozhodnutí nižších soudů musilo býti potvrzeno, a jen mimochodem se dokládá, že napadenými rozsudky byla vyslovena toliko povinnost obce svoliti k naturálnímu rozdělení společných pozemků, že však způsob tohoto rozdělení zůstává podle § 841 obč. zák. a § 351 ex. ř. vyhrazen volnému uvážení soudce v exekučním řízení.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 1931 Rv II 892/29. Karel Jelínek.

Dovolací soud nemůže udělovati žádných příkazů soudu odvolacímu v otázce hodnocení výsledků průvodního řízení. — Kdy se může soud spokojiti s písemným vyjádřením znalce, aniž by proto bylo řízení vadným.*)

V paternitním sporu první soud vynesl rozsudek podle žalobní žádosti, odvolací soud k odvolání žalovaného rozsudek prvního soudu změnil a žalobu zamítl, načež nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobcovu, rozsudek odvolacího soudu zrušil a když dle příkazu nejvyššího soudu odvolací soud po novém jednání ve věci a vynesení rozsudku, kterým odvolání vyhověno, žalobu zamítl, nejvyšší soud znovu k dovolání žalobcovu o věci rozhodl a vynesl rozsudek, kterým dovolání nevyhověl, a to z těchto důvodů:

Soud odvolací nevěřil svědkům, kteří potvrdili indicie svědčící pro rozhodné tvrzení žaloby a shledal přijatelnými skutečností,

*) Viz rozhodnutí, uveřejněné v tomto časopise v 69. ročníku z 1. IV. 1930, strana 185 a násl.

jimiž žalovaný vyvracel indicie obsažené v dopisech, pokud se týče věřil výpovědi jeho otce jako svědka co do skutečností, uváděných jím na vyvrácení dalších pŕitahů, svědčících pro žalobu, a tím jest věc rozhodnuta, neboť otázkou jsou tu jen skutková zjištění, v čemž je odvolací soud suverénní, takže dovolací soud nemůže mu v tom udělovati žádných pŕíkazů. Dovolání v podstatě své vrcholí pak právě výlučně v otázce hodnocení výsledků pŕívodního řízení, a uplatňuje tedy vlastně a správně nepřípustný dovolací důvod nesprávného hodnocení důkazů, třeba že jej poznačoval jako důvod odporu se spisy nebo vadnosti řízení, pod kterou uplatňuje vlastně vadnost zjištění, jak to místy samo výslovně nazývá, nebo dokonce nesprávného právního posouzení, jež jinak vůbec neprovádí.

Vadnost řízení nelze však shledávati ani v tom, že se odvolací soud spokojil s písemným vyjádřením znalce, že krevní zkoušku nemožno provésti bez krve matčiny, a nevyslechl jej ústně při roku, neboť je to otázka čistě vědecká, která nepředpokládá žádného vyšetřování, nýbrž pouze znalost dočasného stavu vědy, kterou však ani dovolání znalci neupírají.

Bylo proto tak uznati jak se stalo.«

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. XII. 1930, č. j. Rv I 149/30. A. K.

Výrok ministerstva obchodu o tom, zda kdo třetí může užívati zapsané známky pro jiný druh zboží (§ 30 odst. první zák. čis. 19/1890), jest rozhodnutím nejvyššího správního úřadu, závazným pro trestní soud, který si je vyžádal, a jím nepřezkoumatelným. § 23 zákona o ochraně známek předpokládá vědomí obžalovaného (aspoň dolus eventualis), že zboží jím do obchodu dávané nebo na prodej chované je bezprávně označeno známkou, již výhradně užívati je oprávněn někdo jiný. Popírá-li obžalovaný bezprávnost svého označování vlastního zboží a výhradnost oprávnění soukromého žalobce k užívání známky (§ 7 odst. 1 zák. o ochr. známek), vyžaduje skutková podstata přečinu nejen, by se námitka ta ukázala objektivně nesprávnou, nýbrž i, by bylo rozsudkem zjištěno, že si obžalovaný byl v době činu vědom její lichosti. Omyl o vlastních právech a o omezení výhradnosti práv soukromého obžalobce na používání známkového slova.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 23 zákona o ochraně známek ze 6. ledna 1890 č. 19 ř. z., — zrušil napadený rozsudek ve všech jeho výrocích a vrátil věc do stolice pŕvé k novému pŕojednání a rozhodnutí, při němž dbáti bude také nákladů na řízení zrušovací.